

VROLIJK LINKS IN ASSEN

Pieter Beutler

Met brood, kaas en wijn vierden de radicale Assenaren vakantie aan het water. Vanaf 1975 was er iedere zomer een PPR-weekendje weg naar een kampeerboerderij aan de rivier de Aa – honden en kinderen gingen gezellig mee. De noordelijke radikalen voetbalden, zwommen, wandelden en kletsten tot in de late uurtjes.¹ In de gemeenteraad van de Drentse hoofdstad vierden de radikalen echter geen vakantie – heel hun bestaan voerden ze oppositie. Die oppositie was constructief: nota's werden geschreven over een waaier van onderwerpen. De lokale beleidsmakers deden hier maar al te graag hun voordeel mee. Eind jaren tachtig wilde de landelijke PPR af van het imago 'verzuurd links'.² In Assen was men al lang en breed geslaagd: PPR-Assen was vrolijk, constructief links.

De gemeentelijke politiek begon voor de PPR in Assen in 1970 met het Progressief Akkoord (PAK), waarmee de partij samen met PSP en PvdA in de gemeenteraad kwam. Hoewel het enig gekozen gemeenteraadslid Herman Tuerlings zelf de gezamenlijke fractie niet als dwangbuis ervaarde, voelde het partijkader zich beknelde: 'Ieder standpunt was een kompromis, van de PPR-ideeën bleef weinig overeind.' In 1974 behaalde de partij haar eigen zetel. Nu konden de radikalen hun eigen identiteit goed ontwikkelen.³

Dit deed de partij door zich sterk op de inhoud te richten. Tussen 1979 en 1983 produceerde de partij tien beleidsnota's over allerlei onderwerpen: van kunstbeleid in de nota *Wat 'n kunst* tot energiebeleid in de nota *Assen, zuinig aan!* Bijzonder trots was de partij op het feit dat deze stukken niet louter leuke gedachte-exercities waren, maar daadwerkelijk invloed hadden. Meermaals werd het werk van de ijverige radikalen door de lokale ambtenaren overgenomen. Zo werd hun radicale 'luchtfietserij', zoals een vvd-wethouder een PPR-nota eens noemde, toch in praktijk gebracht.⁴

De constructieve houding betekende overigens niet een gebrek aan gedrevenheid. Integendeel, in Assen durfden de PPR'ers tegen de stroom in te zwemmen: ze ageerden tegen de populaire motorsport in de stad en stemden vaak als enigen in de raad tegen voorstellen van het stadsbestuur. Zo verzette de PPR zich tegen het plan van de gemeente om honderden huizen te bouwen in het natuurrijke Schieven. De 'waanzin van de groei' bereikte nu ook het 'karakteristieke stroomdallandschap van de Drentse Aa'. Dat ging de partij te ver. De PPR was als enige in de raad tegenstander van de bouwplannen, en dus zocht de partij buiten de gemeenteraad naar een oplossing. Met acties werd het probleem op de kaart gezet. Raadslid Aris Hardeman plantte een aantal populieren op de bouwlocatie. 'Populier wijkt naar Links', kopte de *Asser Courant*.⁵ Ondertussen begon een groep PPR-leden een beroepsprocedure bij de Raad van State tegen de bouwplannen van de gemeente. De

PPR-fractievoorzitter A. Hardeman (rechts van de bakfiets) biedt wethouder W.F. Borgesius (links) op de Brink te Assen het PPR-circulatieplan aan (midden van de jaren 70).

aanhouder won: de Kroon verwierp de bouwplannen van de gemeente en de PPR'ers kregen gelijk. De natuur van Schieven was gered.⁶

Een echt stemmenkanon was de PPR in Assen niet, zoals de partij dat in Nederland überhaupt bijna nergens was. Dat zij bijna 5 procent van de stemmen kreeg bij de raadsverkiezingen was iets om trots op te zijn, maar écht doorbreken tot het college van wethouders was de PPR niet gegund. Dat paste ook wel bij de PPR in Assen: juist als een ijverige luis in de pels kon de partij het verschil maken voor de Assenaren.